

БЖДЪТЕ МИЛОСТИВИ!

ъ едно село живѣяла една бѣдна, но много добра вдовица. Тя имала три дѣца. Най голѣмото ѝ дѣте, Анна, ходила на училището.

Единъ день дошла леля ѝ отъ градътъ. Тя повикала Анна и ѝ каза да прочете нѣкоя приказчица. Като ъж изслушала, похвалила ъж за доброто четенье и ѝ дала 1 левъ да си купи, каквото ѝ трѣбва.

Подиръ два-три дена, Анна се връщала весела отъ училището; но безъ десеттѣхъ стотинки, които ѝ дала майка ѝ.

— Какво направи паритѣ, Анке?

— Ехъ, мамо, Господъ не обича само хората, но и птицитѣ?

— Така, Анке, той обича всичко каквото е направиль.

— Десеттѣхъ стотинки, които ми даде отъ моитѣ пари, дадохъ ги на едно немилостиво момче.

— Ами защо?

— Момчето носѣше една птица да ъж продава въ градътъ. Горката птичка жалостно крякаше и се мжчеше да побѣгне, но лошото момче ъж удрѣше силно по главата. Азъ му дадохъ десеттѣхъ стотинки, взехъ птицата и ъж пуснахъ. Да видишъ, мамо, каква радостъ! Птичката весело зацърка и заскача отъ клонъ на клонъ. Заедно съ неѣж и азъ се радвахъ.

— Много хубаво си направила, Анке и азъ съмъ сега весела, че имамъ такова добро дѣте.

